

Snart slog dock hela saken om,
Och Silfwer-Jan i furren kom;
Der fick han länge sitta,
Allt wål,
Och fruktlöst utåt titta;
Ni förstår mig wål.

Sist blef han till det straffet fälld,
Att på schavotten warda ställd,
I halsjern paradera;
Allt wål,
Der hjälpte ej orera;
Ni förstår mig wål.

Så gick det med vår Silfwer-Jan.
Han måste flykta utur sta'n,
Se'n han sin ära mistat.
Allt wål,
Hans namn på påln är ristadt;
Ni förstår mig wål.

Säljes à 2 ff. Banco i Tryckeriboden wid Tyfka Brunn.

GS 1681

S i l f w e r = J a n

d e n A n d r e s

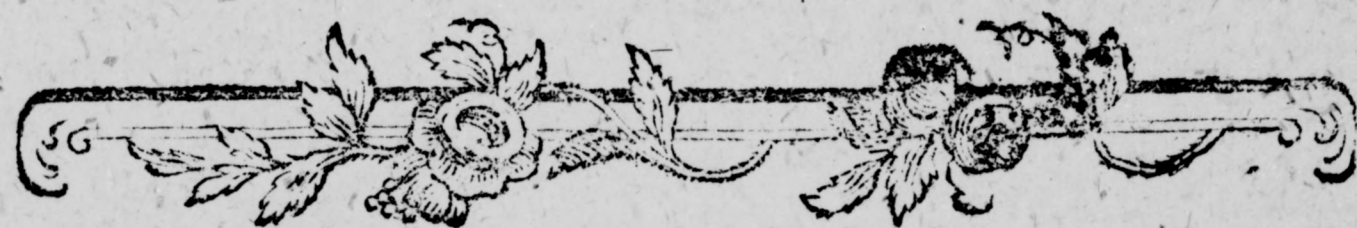
märkwärdiga bedrifter, förtligen flitbrade uti en
ny och mycket uppbyggelig

W I S A.

Alla köpare af tjuvgods, guld- och silfwer-smältare,
procentare och schackerjudar wederbörligen
tillsegnad.

STOCKHOLM,
Wenlundska Boktryckeriet.

1827.

Jag sjunger, på en lustig ton,
Om den bekanta Silfwer-John,
Nej — Silfwer-Jan — den andra,
Allt wål,
Som wi sett bland oss wandra,
Ni förstår mig wål.

Den mannen war en satans karl:
Så sticklig ännu ingen war
I hela werlden wida
Allt wål,
Att guld och silfwer smida,
Ni förstår mig wål.

Men inte bara smidde han,
Nej han en annan konst påfann:
Han guld och silfver köpte,
Allt wål,
Och sedan det omdöpte,
Ni förstår mig wål.

— Hwad vill det säga, kära Bror?
Du bara skämtar, som jag tror,
Att han de pjäser döpte,
Allt wål,
Som i sin bod han köpte?
Ni förstår mig wål.

— Jo, han dem gaf ett annat fick,
Så snart han dem om händer fick:
Han dem på elden ställte,
Allt wål,
Och der dem sammansmälte;
Ni förstår mig wål.

Se'n gaf han dem en ny gestalt;
Men inte war det dermed allt.
Då formen ändrad blifwit,
Allt wål,
Nytt namn dem och blef gifwet,
Ni förstår mig wål.

Hwarför jag sa': han döpte dem,
Wet du nu wål på dina fem.
Hans skäl att så förfara,
Allt wål,
Dem vill jag nu förklara,
Ni förstår mig wål.

En se, den hedersmannen Jan
Af låslig industri war wan
Att köpa stulna waror,
Allt wål.
Han råddes inga faror;
Ni förstår mig wål.

Sin rörelse han dref i stort
En längre tid här på vår ort,
Förrån han kom i knipan;
Allt wål,
Det war ej lätt att gripa'n;
Ni förstår mig wål.

Till slut det likwål hände så,
Att man en stortijf råkte på,
Och denne nu bekände,
Allt wål,
Hur saken sammanhängde;
Ni förstår mig wål.

Vår Silfwer-Jan nu kallad blef
För råtta; men he modigt klef
Rakt fram till domarbordet,
Allt wål,
Då Preses tog till ordet;
Ni förstår mig wål.

Den tijnswen, han wid domstoln fann,
Såg han, war samma hedersman,
Af den han ofta haudlat,
Allt wål,
Det gods, han se'n förwandlat,
Ni förstår mig wål.

Men detta tillstod icke han —;
Nej mera slug war nog vår Jan:
Till allt han neka wågar,
Allt wål,
Hwarom man honom frågar;
Ni förstår mig wål.

Ej nöjd att gråla inför rätt,
Han börjar på ett lustigt sätt
I Dagbladen att kiswa,
Allt wål,
Samt vers och prosa skrifwa;
Ni förstår mig wål.